

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :  
**நம்பெருமாள் விஜயம்**

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-47)

May (2) / 2009



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்  
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்  
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்  
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்  
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:  
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

## உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் .....7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் .....11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருமாலை .....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 24)

### 38. சம்பு:

அவன் தன்னுடைய அவதாரங்கள், அழகு, எளிமை போன்ற பல குணங்கள் மூலமாக அனைவரையும் மகிழ வைப்பதால் சம்பு எனப்படுகிறான் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (6-11) - விச்வாஷும் விச்வசம்புவம் - அவன் அனைத்தையும் நேரடியாகக் காண்கிறான், அனைத்தின் ஆனந்தத்தின் காரணமாக உள்ளான்.
- இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (3-29) - ரூபௌ தார்ய குணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம் - தன்னுடைய அழகு, தாராள குணம் மற்றும் பல குணங்கள் மூலமாக இராமன் ஆண்களின் கண்களையும் இதயத்தையும் கவர்ந்து இழுக்கிறான்.
- இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (3-28) - சந்த்ரகாந்தானம் இராமம் அதீவ ப்ரியதர்சனம் - சந்திரனை விட அழகான முகம் கொண்ட இராமன் இன்பம் அளிக்கவல்ல தோற்றம் கொண்டவன்.

### 39. ஆதித்ய:

சூரியனில் உள்ள பரமபுருஷன் அடுத்து கூறப்படுகிறான். அவனுக்குச் சூரியன் இருப்பிடமாக உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகளை காண்க:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-21) - அந்தஸ்த தர்மோபதேசாத் - சூர்யனின் உள்ளே யார் காணப்படுகிறானோ அவனே பரப்ரஹ்மம்

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-6) - ய ஏஷ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே - அந்தர்யாமியாக உள்ள அழகான புருஷன்
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-8-5) - ஸ யச்சாயம் புருஷே யச்சாஸாவாதித்யே ஸ ஏக: - மனிதர்களின் இதயங்களில் உள்ள அதே பரமபுருஷன் சூரியனிலும் காணப்படுகிறான்.
- த்யேய: யதா ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ - சூரியனின் நடுவில் உள்ள அவனே த்யானிக்கப்பட வேண்டியவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-69) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணி - சூரியனின் ஒளி மூலமாக மலர்ந்த தாமரை மலர் போன்று அவனது இரண்டு கண்களும் உள்ளன.

### 40 புஷ்கராஷ்ட:

தாமரை போன்ற கண்களைக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறது. இந்தத் தன்மை அவனே அனைத்தையும் ஆள்பவன் என்பதை விளக்குகிறது.

### 41. மஹாஸ்வந:

இது அவனது மற்றும் ஒரு முக்கியமான தன்மையைக் கூறுகிறது. மஹாந் என்றால் போற்றத்தக்க என்று பொருள். ஸ்வந: என்றால் சப்தம் என்று பொருள். ஆக, போற்றத்தக்க சப்தம் உடையவன்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-7) - தஸ்ய உத் இதி நாம - அவனது பெயரும் ரூபமும் சப்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை (அதாவது வேதங்கள்).
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - ஸாஷா த்ரயீ ஏவ வித்யா தபதி ய ஏஷ: அந்தர் ஆதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: - அவனே மூன்று வேதங்கள் ஆவான். அவனே சூரியனில் உள்ள தங்கமயமான புருஷன் ஆவான். ஆக அவனது உருவம் மூன்று வேதங்களே ஆகும். அவன் ஸாவித்ரீ எனப்படும் காயத்ரியால் உபாஸிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஆவான்.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் - வித்யா ஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம் - வித்யையுடன் தொடர்பு கொண்ட நானே சூரியனில் உள்ளேன்.

### 42. அநாதி நிதந:

இப்படியாகப் பல திவ்ய நாமங்களையும் ரூபங்களையும் உள்ள அவன், தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றவனாக உள்ளான். அவன் எப்போதும் இளமையானவனாக



பிறப்பு, முடிவு அற்றவனாக உள்ளான். இத்தகைய தன்மைகள் அவனுடைய நித்யமாக உள்ள தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதை கூறுவதாகக் கொள்ளக்கூடாது - காரணம் இந்தத் தன்மைகள், நான்முகன் முதலானவர்களுக்கும் உண்டு. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - பாருப: ஸத்யஸங்கல்ப: - தேஜஸ் மயமானவன், அசைக்க முடியாத உறுதி கொண்டவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-6) - தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - ஹிரண்யமய: புருஷ: - தங்கமயமான பரமபுருஷன்
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - வித்யுத: புருஷாததி - மின்னும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்து அனைத்தும் வெளிவந்தன.
- புருஷஸூக்தம் - ஆதித்யவர்ண தமஸ: புரஸ்தாத் - சூரியன் போன்ற ஒளி வீசுபவன், தமஸ என்னும் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் - (3-14-2) - ஸர்வ காமாந் ஸர்வ கந்த: ஸர்வ ரஸ: - அவனது கர்மங்களாகவே அனைத்தும் உள்ளன. அனைத்து நறுமணமாகவும், சுவையாகவும் அவனே உள்ளான்.
- மனுஸ்மருதி (12-122) - ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீ கம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம் - உயர்ந்த அந்தப் பரமபுருஷன், தேஜஸ்ஸுடன் தடையில்லாத ஞானத்துடன் உள்ளான். கனவு காண்பது போன்று தடையில்லாத ஞானத்தைக் கொண்டு மட்டுமே அவனை அடைய இயலும்.
- வராஹ புராணம் - புருஷ: புண்டரீகாசுஷ: - தாமரை போன்ற அழகான கண்களைக் கொண்ட பரமபுருஷம்

இப்படியாக ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும், எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலமாகத் திருமேனி எடுத்து கொள்கிறான்; இந்தத் திருமேனி மின்னல்களின் நடுவில் காணப்படும் நீல நிற ஆகாயம் போன்று உள்ளது, தோஷம் அற்றது, ஒளி மிகுந்தது, அழகு மற்றும் இளமை போன்ற உயர்ந்த தன்மைகள் கொண்டது என முழங்குகின்றன.

- விஷ்ணு புராணம் (1-2-1) - ஸவைக ரூப ரூபாய - எப்போது மாறாமலும் அழியாமலும் உள்ள திருமேனி கொண்டவன்.

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (114-15) - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: - ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மச்சம் கொண்டவன், எப்போதும் ஸ்ரீயுடன் கூடியவன்.
- பராசரர் - ஸ ஏவ பகவான் கால: ஸர்வம் ஆத்மவசம் நயேத் - அவனே காலமாக உள்ளான். அனைத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளான்.
- நாஸ்தி விஷ்ணு: பரம் தத்வம் தஸ்ய காலாத் பரா தநு: - விஷ்ணுவை விட உயர்ந்த தத்துவம் வேறு எதுவும் இல்லை, அவனது திருமேனி காலத்தின் பிடிகளுக்கு அப்பால் உள்ளது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 47)

அதிகரணம் - 4 - அக்நீந்தநாத்யாதிகரணம்

**ஆராயப்படும் விஷயம் -** இங்கு ஸந்யாஸிகளுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனம் செய்யும்போது அக்னிஹோத்ரம் போன்றவை உண்டா இல்லையா என்பது ஆராயப்பட்டு, அவை எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-25 அத ஏவ ச அக்நீந்தநாத்யநபேசஷா

**பொருள் -** ஸந்யாஸிகளுக்கும் வித்யைகளின் தொடர்பு கூறப்படுகிறது, அவர்களது வித்யைகள் அக்னிஹோத்ரம் ஆகியவற்றை எதிர்பாராமல் உள்ளன.

**விஷயம் -** ஸ்துதி குறித்துக் கூறப்படும் அதிகரணத்தின் இடையில் இரண்டு விஷயங்கள் நடுவில் எடுக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டன. இவற்றில் சூத்திரம் 3-4-17 - ஊர்த்வரேதஸ்ஸு ச சப்தே ஹி - ஸந்யாஸிகளுக்கு வித்யை உண்டு என்பதாலும், அவர்களிடம் கர்மம் இல்லை என்பதாலும் - எனப்பட்டது.

**சந்தேகம் -** யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை அங்கமாகக் கொண்டவை வித்யைகள் ஆகும். இப்படி உள்ளபோது, கர்மங்கள் இல்லாத ஸந்யாஸிகளுக்கு அந்த வித்யைகளில் மட்டும் எப்படி அதிகாரம் இருக்கமுடியும்?

**ஸித்தாந்தம் -** இதற்குச் சூத்திரக்காரர் விடை அளிக்கிறார். கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம் ஸந்யாஸிகளுக்கு வித்யையுடன் தொடர்பு உள்ளது என்பதை அறியலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்தோ அம்ருதத்வமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைபவன் இறவாமை அடைகிறான்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இத்யுபாஸதே - காடுகளில் உள்ள எந்த ஸந்யாஸிகள் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கின்றனரோ
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சந்த: ப்ரவ்ராஜந்தி - இந்தப் பரம்பொருளை அடைய விரும்பிய காரணத்தினால் மட்டுமே ஸந்யாஸிகள் அனைத்தையும் துறக்கின்றனர்.
- கட உபநிஷத் (1-2-15) - யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி - எந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைய விரும்புகின்றவர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை கடைபிடிக்கின்றார்களோ

இப்படியாக ஸந்யாஸிகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை அக்ந்யாதாநத்தை (அக்னியைப் புனிதமான ஓர் இடத்தில் ஸ்தாபித்தல்) முன்னிட்டுச் செய்கின்ற அக்னிஹோத்ரம் முதலானவற்றை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்றாகிறது. மேலும் இத்தகைய அக்ந்யாதாநத்தை முன்னிட்டுச் செய்யும் தர்சபூர்ணாமாசம் போன்றவையும் எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. அவர்களது ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்திற்கு உரிய கர்மங்கள் மட்டுமே அவர்களது வித்யைக்குப் போதுமானது என்றாகிறது.

அக்நீந்தநாத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணம்

**ஆராயப்படும் விஷயம்** - க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அந்த ஆச்ரமத்திற்கு உரிய யஜ்ஞம் போன்றவற்றை ப்ரஹ்ம உபாஸனம் எதிர்பார்க்கிறது.

3-4-26 ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாநி ச்ருதே: அச்வவத்

**பொருள்** - யஜ்ஞேநதானேந எனப்படும் வேத வாக்கியத்தில் குதிரைக்குக் கடிவாளம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்று கூறுவது போன்று, க்ருஹஸ்தர்களிடம் அக்னிஹோத்ரம் உள்ளிட்ட கர்மங்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

**சந்தேகம்** - ஸந்யாஸிகள் விஷயத்தில் யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் எதிர்பார்க்கப்படாமலேயே அவர்களுக்கு மோக்ஷத்தை ப்ரஹ்மவித்யை அளிக்கிறது என்றால், க்ருஹஸ்தர்களுக்கும் அவ்விதமாகவே நடக்கலாம்



அல்லவோ? ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - விவிதிஷந்தி - அறிய விரும்புகின்றனர் - என்று கூறுவதால் யஜ்ஞம் போன்றவை அறிந்து கொள்வதில் உள்ள விருப்பத்திற்கு உபாயமாக உள்ளதே அல்லாமல், அவை ப்ரஹ்மவித்யையின் அங்கம் அல்ல என்று கூறுகிறது.

**ஸித்தாந்தம்** - இது தவறு, அக்னிகார்யத்தைக் கொண்ட க்ருஹஸ்தர்கள் விஷயத்தில் அனைத்துக் கர்மங்களையும் ப்ரஹ்மவித்யை எதிர்பார்க்கிறது. ஏன்? யஜ்ஞாநி ச்ருதியே காரணம் ஆகும். அந்த வரிகளில், யஜ்ஞம் போன்றவை ப்ரஹ்மவித்யையின் அங்கம் என்றே ஒதப்படுகின்றன. ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேவம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தானேன தமஸா அநாசகேந - அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ஆசை உள்ளவர்கள் தானம் செய்தல் போன்றவற்றைச் செய்கின்றனர் - என்றது. இது போன்ற வரிகள் மூலம் வித்யைக்கு யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள் அங்கம் என்றே உணர்த்தப்படுகிறது. விவிதிஷந்தி - ஆர்வம் மூலம், அதாவது யஜ்ஞம் போன்றவை மூலம் வித்யையை அறிய விருப்பம் கொண்டுள்ளனர். யஜ்ஞம் மூலமாக வித்யையை அறிந்து கொள்ள விருப்பம் கொள்கின்றனர் என்று கூறுவது பொருத்தமாகும். உதாரணமாக, கத்தி என்பது கொல்வதற்குப் பயன்படும் சாதனமாக இருந்தால் மட்டுமே - அவன் கத்தியால் கொல்வதற்கு விருப்பம் கொள்கிறான் என்ற வரி பொருந்தும் அல்லவோ? ஆகவே யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் ஞானம் பெறுவதற்கான சாதனமாகவே உள்ளன.

இங்கு வேதனம் என்று கூறப்படும் ஞானமும், உபநிஷத்துக்களில் மோக்ஷ ஸாதனமாக விதிக்கப்படுவதால், சாஸ்திரங்களால் தானே உண்டாகும் ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான, த்யானம் போன்று சொற்களால் கூறப்படுவதாகிய உபாஸனமேயாகும். அந்த ஞானமானது, யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை அன்றாடம் அநுஷ்டிப்பதால் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வு உண்டாகி, உயிர் பிரியும் காலம்வரை, அவன் கடாஷ்டத்தால் கிட்டுவதாகும். இதனைக் குறித்து சூத்திரக்காரர் (4-1-1) - ஆவ்ருத்திரஸ க்ருதுபதேசாத் - என்று கூற உள்ளார். ஆகவே ப்ரஹ்மவித்யை என்பது க்ருஹஸ்தர்களைப் பொறுத்தவரையில் யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை அங்கமாகக் கொண்டதேயாகும்.

இங்கு ஓர் உதாரணம் கூறப்படுகிறது. ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்ல உதவும் குதிரைக்கு, அந்தக் குதிரையில் அமர்ந்து செல்வதற்கு, அதில் இடப்படும் சேணம் மற்றும் கடிவாளம் போன்றவை உதவி செய்கின்றன; அவை அங்கு எதிர்பார்க்கப்படும் பொருள்களாக உள்ளன. இது போன்றே, ப்ரஹ்மவித்யை என்பது அனைத்துக் கர்மங்களையும் தனது உபகரணமாகக் கொண்டே மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது. இதனைப் பரம்பொருள் கீதையில் பின்வருமாறு உரைப்பது காண்க:

- கீதை (18-5) - யஜ்ஞ தானதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யம் ஏவ தத் யஜ்நோ தானம் தபச்சைவ பாவனானி மனீஷிணாம் - யஜ்ஞம், தானம், தவம் போன்ற வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களை மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள ஒருவன் எப்போதும் விடக்கூடாது. மரணத்தை அடையும் காலம்வரையில் அவைகளை தினந்தோறும் இயற்றவேண்டும். அவை பக்தியை அளிப்பவை. அவை பாவங்களைப் போக்கவல்லவை. அவையே உபாஸகளைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றன.
- கீதை (18-46) - யத: ப்ரவ்ருத்தி பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்சய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: - உயிர்களின் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு ஆகியவை யாருக்கு வசப்பட்டுள்ளதோ, யாரால் இந்த உலகம் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்த ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட வர்ணாச்ரம கர்மங்கள் மூலம் ஆராதித்து, எனது கடாசஷம் மூலமாகவே என்னை அடையும் ஸித்தியைப் பெற்றுவிடுகிறான்.

ஸர்வாபேசஷாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 47)

15. உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்

(ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் உள்ள கடமைகளைக் கூறும்  
அதிகாரம்)

ஸந்தோஷார்த்தம் விம்ருசதி முஹு: ஸத்பி: அத்யாத்மவித்யாம்  
நித்யம் ப்ருதே நிசமயதி ச ஸ்வாது ஸுவ்யாஹ்ருதாநி  
அங்கீகுர்வந் அனத லலிதாம் வருத்திமாதேஹபாதாம்  
த்ருஷ்ட அத்ருஷ்ட ஸ்வ பர விகமே தத்தத்ருஷ்டி: ப்ரபந்ந:

**பொருள்** - ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், கண்ணால் காணக்கூடிய இந்த வாழ்க்கை மற்றும் காண இயலாத மோகஷ வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டைப் பொறுத்தவரையில், தனது பொறுப்பு நீங்கியது என்பதில் மாறாத சிந்தனை கொண்டுள்ளான். அவன் தனது உடல் விழும்வரையில் செய்வது என்னவெனில் - எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி இனிமையாக உள்ள தனது வாழ்நாளை, தனது மனமகிழ்வுக்காக, சான்றோர்களுடன் கூடி நின்று, ஸ்ரீபாஷ்யத்தை எப்போதும் ஆராய்ந்தபடி உள்ளான். செவிகளுக்கு இன்பம் அளிப்பதான ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களை எப்போதும் அனுஸந்தானம் செய்தபடி உள்ளான். இவற்றை மற்றவர்களுக்கும் கூறுகிறான்.

**மூலம்** - இப்படி க்ருதக்ருத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத் தெளிந்து சரீரத்தோடிருந்த காலம், பழந்திருவிடையாட்டத்திலே சிறிதிடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருப்பாரைப்போலே, ஒரு படி துவக்கற்று ஒரு படி துவக்குண்டிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு முக்தருடைய கைங்கர்ய பரம்பரைபோலே ஸ்வாதுதமமாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய், சாஸ்த்ர விழுத்த பாலவிசேஷ நியதமாய், உத்தரகைங்கர்யத்துக்கு அவஸர லாபார்த்தமாகப் பூர்வ கைங்கர்யம் தலைக்கட்ட வேண்டும்படி சங்கிலித் துவக்காய், ஸ்வாமிஸம்பீதிக்கு காரணமுமாய், கார்யமுமாய், "வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்

போக்கினேன்போது” என்றும், “சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றும், “பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்ப் புலன்கொள் வடிவு என மனத்ததாய் அங்கேய் மலர்கள் கையலாய் வழிபட்டோட அருளில்” என்றும், “நாடாத மலர் நாடி” என்றும், “வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் ஈதே” என்றும், “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்றும், “பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில்” என்றும், “எண்ணக் கண்ட விரல்கள்” என்றும், “உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோ நாரணாவென்று எண்ணா நாளும் இருக்கெகச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணா நாள் அவை தத்துற்றமாகில் அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாள்” என்றும், “நாக்கு நின்னையல்லால் அறியாது நானதஞ்சுவன் என் வசமன்று” என்றும், “வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றும், “தோள் அவனையல்லால் தொழா” என்றும், “நயவேன் பிறர் பொருளை” என்றும், “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டும்” என்றும், “இருளிரிய”, “ஊனேறு செல்வத்து”, “நீணாகஞ் சுற்றி” என்னும் திருமொழிகளிலும்,

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே  
அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்றும்,

குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே  
க்ருதார்த்த: அஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதச்ச தே  
பரவாநாஸ்மி காசுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே

ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத என்றும்,

காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் என்றும்,

வர்த்தமான: ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமான  
ஸ்வார்ஜிதைர்கந்த புஷ்பாத்யை: சுபை: சக்த்யநுரூபத:

ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந் என்றும்,

சொல்லுகிறபடியே  
உத்தரக்ருத்யமிருக்கும்படி.

ஸ்வரூபாநுரூப

காலசேஷபார்த்தமான

**விளக்கம்** - இப்படியாகச் செய்யவேண்டியதைச் செய்த ஒருவன் (ப்ரபத்தியைச் செய்தவன்), தனக்கு நிஷ்டை உண்டானதை அறிந்து கொண்ட ஒருவன், தன்னுடைய உடல் இந்த உலகில் உள்ளவரை எப்படி இருத்தல் வேண்டும் என்றால் - தானியம் விளைகின்ற பூமியில் தனக்காக ஒரு சிறு பகுதியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் விவசாயி போன்று, தனக்காக ஏதேனும் சிலவற்றை மட்டுமே, சிறிதளவு மட்டுமே வைத்தபடி இருப்பான்; இவன் உலக விஷயங்களின் தொடர்பு பலவற்றைக் கைவிட்டபோதிலும், தனது சரீரம் போன்ற சிலவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்றாலும், நித்யஸூரிகளுக்கு எப்படிக்கைங்கர்யம் இனிமையாக உள்ளதோ அது போன்று இவனும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும். இத்தகைய கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக விதிக்கப்பட்டு, இவையே முடிவுமாக உள்ளன. ஒரு கைங்கர்யம் முடித்தவுடன் அடுத்த கைங்கர்யம் என்று சங்கிலித் தொடர் போன்று இவற்றை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதுவே அவனை ஸ்வாமியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழியாகிறது. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- நான்முகன் திருவந்தாதி (63) - வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது - அவனது திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்துப் படித்தும், கேட்டும், அவனை வணங்கியும், பூஜைகள் செய்து எனது காலத்தை நான் கழித்தேன்.
- பெரிய திருவந்தாதி (86) - சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது - அவனுடைய குணங்களைக் கூறும் நூல்களைப் படிப்பதால் மட்டுமே ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள துன்பத்தை நீக்கையலும், வேறு எதனை எண்ணி நீக்க இயலும்?
- திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் - சற்றும் இடைவிடாமல் அவனுடன் கூடியிருந்து, அனைத்து நிலைகளிலும் தோஷம் இல்லாத கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்.
- திருவாய்மொழி (8-10-4) - பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்ப் புலன்கொள் வடிவு என மனத்தாய் அங்கேய் மலர்கள் கையலாய் வழிபட்டோட அருளிலே - அவனது ஓங்கி வளர்கின்ற குணங்களைக் கூறுகின்ற



பாசரங்கள் எனது வாயிலும், இந்திரியங்களை வெல்லவல்ல திருமேனி அழகு மனதிலும், அந்தத் திருமேனிக்கு ஏற்ற மலர்களை எனது கைகள் தூவுப்படிச் செய்தலும் ஆகியவற்றைச் செய்தான் என்றால், எனக்கு என்ன குற்றம் உண்டாகும்.

- திருவாய்மொழி (1-4-9) - நாடாத மலர் நாடி - எளிதாகக் கிட்டாத மலர்களைத் தேடி அவனுக்காக அளிப்பதற்காகவே இந்த உடல் உள்ளது.
- திருவாய்மொழி (9-2-10) - வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க - அழகில் ஈடில்லாத பெரியபிராட்டியும், பூமிப்பிராட்டியும் வருடுகின்ற மென்மையான அவன் திருவடிகளைக் கடும் பாவங்கள் பலவற்றைச் செய்யும் நானும் பிடிக்க.
- திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் ஈதே - தனது மகிழ்ச்சிக்காகவே என்னை அவன் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.
- திருப்பாவை (29) - உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் - உனக்கே நாங்கள் பல கைங்கர்யங்கள் செய்வோம்.
- நாச்சியார் திருமொழி (4-1) - பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில் - அவன் சயனிக்கும் இடத்தில் அவனது திருவடிகளைப் பிடிக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும்படி அவன் கருணை செய்தான் என்றால்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-3) - எண்ணக் கண்ட விரல்கள் - அவனது திருநாமங்களை எண்ணுவதற்காகவே உள்ள விரல்கள்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-6) - உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோ நாரணாவென்று எண்ணா நாளும் இருக்கெகச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணா நாள் அவை தத்துற்றமாகில் அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாள் - நான் உண்ணாமல் இருக்கின்றபோது எனக்குப் பசி ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் திருமந்திரம் கூறாத நாள், மூன்று வேதங்களையும் ஓதாத நாள், புதிய மலர்களைக் கொண்டு வந்து உனது திருவடிகளில் சேர்க்காத நாள் ஆகிய நாள்களே எனக்குப் பட்டினி நாள்கள்.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-1) - நாக்கு நின்னையல்லால் அறியாது நானதஞ்சுவன் என் வசமன்று - எனது நாக்கு உன்னைக் கூறுவது அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாது, இதனால் உனக்குக் குறை வந்துவிடுமோ என அச்சம் கொள்கிறேன்.
- முதல் திருவந்தாதி (11) - வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது - அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் எனது வாய் புகழாது.
- முதல் திருவந்தாதி (63) - தோள் அவனையல்லால் தொழா - எனது தோள்கள் அவனை அல்லாது வேறு யாரையும் வணங்காது.
- முதல் திருவந்தாதி (64) - நயவேன் பிறர் பொருளை - மற்றவர்கள் பொருளை நாடமாட்டேன்.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (101) - நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டும் - நான் உன்னை எப்போதும் நினைக்கவேண்டும் என்று நீ கருணையுடன் எண்ணவேண்டும்.
- பெருமாள் திருமொழி (1) - இருளிரிய - திருவரங்களை எப்போது காண்பேன்.
- பெருமாள் திருமொழி (4) - ஊனேறு செல்வத்து - திருவேங்கடமுடையானுக்கே ஆளாவேன்.
- பெரிய திருமொழி (11-7) - நீணாகஞ் சுற்றி - புலன்கள் அவனுக்கே ஆகவேண்டும்.
- பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே - நான்முகன் அல்லது சிவனது ஐச்வர்யம் வந்தாலும் நான் விரும்பமாட்டேன். க்ருஷ்ணனின் திருவடிபட்ட யமுனையின் கரையில் நான் கடம்ப மரமாகவோ அல்லது குந்த மரமாகவோ இருக்க விரும்புவேன்.

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே க்ருதார்த்த: அஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே - என்னை உனக்குத் தொண்டு செய்பவனாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் எனது தகுதி குறையாது. அப்படிச் செய்தால் கைங்கர்யம் என்னும் பலனை அடைவேன். நீயும் உன்னை அடைந்தவனைக் காப்பாற்றிய பலனைப் பெறலாம் (என இராமனிடம் இலக்குவன் கூறுகிறான்).
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபத்ச்ச தே பரவாநாஸ்மி காசுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத - இராமா! நீ நூறு ஆண்டுகள் இருந்தால் நானும் நூறு ஆண்டுகள் உனக்கு அடங்கியே இருப்பேன். உனது திருவுள்ளம் மகிழும் இடம் என்று பார்த்து, அங்கு பர்ணசாலை அமைக்கும்படி நீ எனக்குக் கட்டளை இடவேண்டும்.
- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-13) - காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் - அனைத்துப் பிறப்புகளிலும் அவனுக்குத் தொண்டனாய் நிற்பதையே விரும்புகிறேன்.
- வர்த்தமான: ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமான ஸ்வார்ஜிதைர்கந்த புஷ்பாத்யை: சுபை: சக்த்யநுரூபத: ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந் - ஒவ்வொரு நாளையும் நான் ஐந்து பாகமாய்ப் பிரிப்பேன். அவற்றில் செய்யக்கூடியதான பகவத் கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி இருப்பேன். எனது திறனுக்கு ஏற்றபடி நான் ஈட்டிய சந்தனம், மலர்கள் கொண்டு பக்தியுடன் அவனை ஆராதனை செய்து எனது நாட்களைக் கழிப்பேன்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

## ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 3)

**மூலம்** - இப்ப்ரபந்தத்தில் வேதார்த்தமறுதியிருவது என்று தொடங்கி அத்தாலேயது முற்பட்டது என்னுமளவாக, வசுஷ்யமாணார்த்த நிர்ணாயக ப்ரமாண நிர்தேசம் பண்ணுகிறதாயலே ப்ரபந்தோபோத்தாதம். இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம் என்று தொடங்கி ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமிவளுக்காக என்னுமளவு ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷாகாரவைபவமும், அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாயவைபவமும் சொல்லுகிறது.

**விளக்கம்** - இந்த நூலில் “வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது” என்னும் முதல் சூர்ணை தொடங்கி, “அத்தாலே அது முற்பட்டது” என்ற நான்காம் சூர்ணை வரை, இந்த நூலில் கூறப்படும் விஷயங்களுக்கான ப்ரமாணங்கள் பலவும் காட்டப்படுவதால், இவை (இந்த நான்கு சூர்ணைகள்) உபோத்தாதம் (முன்னுரை) எனப்படுவதாக உள்ளன. அடுத்து “இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம்” என்று தொடங்கி, “ப்ரபத்தி உபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள், தோஷங்களுடன் கூடிய மக்களின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து, அவனை ரக்ஷிக்கும்படி மாற்றுவதையே தனது தன்மையாகக் கொண்டுள்ள பிராட்டியின் புருஷகார வைபவமும், அந்தப் புருஷகார வைபவத்தையும் வெல்லும்படி உள்ள உபாயமான ஸர்வேச்வரனின் வைபவத்தையும் கூறுகின்றன.

**மூலம்** - ப்ரபத்திக்கு என்று தொடங்கி, ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய: என்னுமளவு மிவ்வுபாயவரணரூப ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரய விசேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வருமவத்யம், இதின் ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றைச் சேரச் சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாயசேஷமாகையால் உபாய ப்ரகரணம். இதில் ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம்; மேல் என்னுமளவு, இவ்வுபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொரு சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக

ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களாயுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமஞ் சொல்லுகிறது.

**விளக்கம்** - “ப்ரபத்திக்கு” என்று தொடங்கி, “ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - இப்படிப்பட்ட உபாயமான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு ஏதுவாக உள்ள ப்ரபத்திக்கு இன்ன இடத்தில் இருக்கவேண்டும், இன்ன காலம், இன்ன முறை, இன்ன அதிகாரி, இன்ன பலம் போன்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லை என்பதும்; விஷய நியமம், அதிகாரிகளில் உள்ள வேறுபாடு, ப்ரபத்தியை ஒரு சாதனமாகக் கொண்டால் உண்டாகும் தோஷம், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் மற்றும் அங்கங்கள் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன. இதன் பின்னர் இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்திக்கு எம்பெருமானே உபாயம் என்கிறார். இதனால் இவை அனைத்தும் மேலே கூறிய உபாயத்தைச் சார்ந்தவை என்றாகிறது. ஆக இவை அனைத்தும் உபாயத்தைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் ஆகும். இவற்றில் - ப்ராப்திக்கு என்னும் சூர்ணை வரை உள்ள அனைத்தும் கூற வந்த முக்கியமான கருத்துக்கள் ஆகும். அடுத்து உள்ள சூர்ணைகள் ப்ராஸங்கிகம் ஆகும் (ப்ராஸங்கிகம் = அங்கு கூறவேண்டியவற்றைப் பின்னர் தொடர்ந்து கூறுதல்). “உபாயத்திற்கு” என்று தொடங்கி, “உபேய விரோதி “ என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - உபாயம் மூலமாக உபேயம் (பலன்) அடைவதற்கு உரிய ஒருவனுக்கு, உபாய உபேய அதிகாரத்தின் பொருட்டு வேண்டப்படுவன பற்றியும், மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டியதற்கான காரணங்கள் பற்றியும், செய்யத்தக்கன மற்றும் செய்யத்தகாதன ஆகியவை பற்றியும் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

**மூலம்** - தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது என்று தொடங்கி, உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும் என்னுமளவாக, ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்தர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் சிஷ்யனுபகார ஸ்ம்ருதி க்ரமம் இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாய நிஷ்டனான வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ்சொல்லுகிறது.

**விளக்கம்** - “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும் போது” என்று தொடங்கி, “உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - ஆசார்யன் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கின்ற நேரத்தில், தான் அவரை மட்டுமே சார்ந்து இருப்பது தொடங்கி ஆசார்யனின் இலக்கணம், சிஷ்யனின் இலக்கணம், இருவரது நெறிமுறைகள், தனது தீய மனதை அழித்த ஆசார்யனின் விஷயத்தில்



நன்றி, ஸித்தோபாயமான (எப்போதும் தயாராக உள்ள உபாயம் = ஸர்வேச்வரன்) எம்பெருமானிடத்தில் நிலைநின்ற அதிகாரி ஒருவன் தனது ஆசார்யனிடம் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை இங்கு கூறப்படுகிறது.

**மூலம்** - ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது என்று தொடங்கி நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபய ஹேது என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யபர்யந்தமாகவுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், ஸ்வகர்மபய நிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது. ஸ்வதந்த்ரணை உபாயமாகத் தான் பற்றின போதிநே என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான சரம பர்வநிஷ்டையை வெள்ளிதாகச் சொல்லுகிறது. வேதார்த்தமறுதியிருவது என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்தபாத்யமானவர்த்தம் வேததாத்தர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரமச்சோகம் போலேயிறே இப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக் கொண்டு போந்து, ஸ்வாதந்தர்ய பீதனானவனுக்கு அவற்றைத் தள்ளி ஸித்தோபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போந்து, ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்துக் கஞ்சினவனுக்கு ப்ரதம பர்வத்தைத் தள்ளி சரம பர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக, இப்படி ஆறு ப்ரகரணமாய், ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

**விளக்கம்** - "ஸ்வதோஷ அநுஸந்தானம் பய ஹேது" என்று தொடங்கி, "நிவர்த்தக ஜ்ஞானம் அபயஹேது" என்று முடியும் சூர்ணைகள் - இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு வெறுப்பு இல்லாத தன்மை தோன்றுவது முதலான எம்பெருமாளை அடைவதில் பலனாகிய கைங்கர்யம் கிட்டுதல் முடிவாக ஏற்பட்ட பலவிதமான பேறுகளுக்குக் காரணமாகவும், தனது வினை காரணமாக ஏற்படுகின்ற அச்சங்கள் பலவற்றையும் நீக்கும் எம்பெருமானின் எந்த விதமான காரணமும் இன்றிச் சுரக்கும் கருணை (நிர்ஹேதுக க்ருபை) பற்றிக் கூறுகின்றன. "ஸ்வதந்த்ரணை உபாயமாகப் பற்றின போதிநே" என்று தொடங்கி, அதற்கு மேலே உள்ள சூர்ணைகள் - வேதத்தின் உட்பொருளான "ஆசார்யனையே உபாயமாகப் பற்றியிருப்பது" குறித்துக் கூறுகின்றன. எனவே "வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது" என்று தொடங்கி, சரமபருவ நிலை பற்றிக் கூறி முடிக்கையால், இந்த நூலில் இறுதியான ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் வேதங்களின் உட்கருத்துக்கள் என்பது எந்தவிதமான வாதமும் இன்றி ஏற்கப்படும் ஒன்றாகும். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைக்குச் சரம ச்லோகம் உள்ளது போன்று இந்த நூலுக்கு, இறுதியாக உள்ள ப்ரகரணமே இதன் சரம ப்ரகரணம் ஆனது. ஸ்ரீமத் கீதையில் ஒருவன் செய்யக்கூடிய உபாயங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டு, தனது ஸ்வாதந்தர்யம் (தன்னால் முடியும் என்ற எண்ணம்) குறித்து அச்சம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, இந்த அச்சம் நீக்கப்பட்டு ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் காட்டப்பட்டான். இங்கு ஸித்தோபாயம் பற்றிக் கூறி, எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்தர்யம் குறித்து அச்சம் கொண்டவனுக்கு, அவன்

உபாயமாகப் பற்றி நிற்கும் நிலை (ப்ரதம பர்வம்) தள்ளப்பட்டு, ஆசார்யனே உபாயம் (சரமபர்வம்) என்ற நிலை காட்டப்பட்டது. இப்படியாக ஆறு ப்ரகரணங்கள் ஆறு பொருள்கள் பற்றி கூறுகின்றன.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

**திருவாய்மொழி**

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 12)

**மூலம்** - இப்படி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து, இதுவே போதுபோக்காகத் திரியும் அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில், ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமாயிருக்குமித்தனையும் உபாய பலமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்ரியனாய் கொண்டு இழிய வேண்டும் உபாஸனுக்கு. ஜிதேந்த்ரியத்வமும் உபாயபலம் இவ்வதிகாரிக்கு எங்ஙனேயென்னில் “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று - ஜிதேந்த்ரியத்வம் அவனாலே என்னுமிடத்தைச்சொல்லி, ஜிதேந்த்ரியனானவாறே, பகவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான பக்த்யாதிகள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ என்னில்; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று - பக்திருபாந்ந ஜ்ஞாநத்தையும் தானே தந்தானென்கையாலே பக்தியுத்பக்தியும் அவனாலே என்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது; ஆனால் உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர் ஆரென்னில்; “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தகனென்னுமிடஞ்சொல்லி, வ்ருத்திக்கு எல்லையேதென்னில், “அதனிற் பெரிய என்னவா” என்று தத்வத்ரயங்களையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பெருகினபடி சொல்லி “என் அவாவறச் சூழ்ந்தாய்” என்று தம் திருவாயாலே அருளிச்செய்கையாலே சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்து, தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போய் ஸம்ச்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்றதாயிற்று.

**விளக்கம்** - இப்படியாக இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு இதனையே பொழுதுபோக்காக வைத்து வாழ்கின்ற அதிகாரியின் பலன் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்தப் புலன்களை அடக்குதல் தொடங்கி எம்பெருமானின் கைங்கர்யம் கிட்டுவது வரை உள்ள அனைத்தும் இந்த உபாயத்தின் பலன் என்று அருளிச்செய்தார். உபாசகர்கள் எம்பெருமானைப் பற்ற

முயலும்போது ஐந்து புலன்களையும் அடக்கியவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். ப்ரபத்தியின் அதிகாரிக்கு ஐந்து புலன்களையும் அடக்குதல் என்பது உபாயத்தின் பலன்களாகும். இதனை திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-7) - மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் - என்றும், புலன்களை அடக்குதல் என்பது அவனுடைய திருவருளால் கைகூடும் என்றார். ஐந்து புலன்களையும் அடக்கியவுடன் பகவத் அனுபவத்திற்கு அங்கமான பக்தி போன்றவைகள் தாமாகவே உண்டாகுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மயர்வற மதிநலமருளினன் - என்ற பக்தியின் நிலையை எட்டிய ஞானத்தை அவனே அளித்தான் என்று கூறுவதன் மூலம், பக்தி முதலானவை ஏற்படுவது அவனுடைய திருவருளால் என்றார். ஆனாலும் முதலில் தோன்றிய பக்தி எப்படி வந்தது என்றால் திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன் - என்று அவனே வளர்த்தான் என்றார். அந்த பக்தி வளர்வதற்கு எல்லை எது என்றால் திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனிற் பெரிய என்னவா - என்று தத்வத்ரயங்களை தன்னுள்ளே அந்தர்பவிக்கும்படியான நின்ற நிலையை அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி (10-10-10) - என் அவாவறச் சூழ்ந்தாய் -என்று தன்னுடைய திருவாயால் அருளிச்செய்ததால், சரீர தொடர்பை அறுத்து, பரமபதத்திலே கொண்டு போய், தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்தான் என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 36)

21. பணிவினால் மனம் அது ஒன்றிப் பவளவாய் அரங்கனார்க்குத்  
துணிவினால் வாழ மாட்டாத் தொல்லை நெஞ்சே நீ சொல்லாய்  
அணியினார் செம்பொனாய் அருவரை அனைய கோயில்  
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே.

**பொருள்** - பவளம் போன்று அழகாகச் சிவந்த உதடுகளைக் கொண்ட பெரியபெருமாள் குறித்துப் பணிவுடன் இருந்து, அவனில் மட்டுமே மனத்தைப் பொருந்தவைத்து, வேறு எதனையும் கருத்தில் கொள்ளாமல், அவன் உள்ளபோது அச்சம் ஏது என்னும் துணிவுடன் வாழாத, நீண்ட காலமாக அவனை இழந்திருந்த எனது நெஞ்சமே! பூர்ணமான அழகுடன் கூடியதான சிவந்த பொன் கொண்டு இழைக்கப்பட்டதும், இதனால் மேருமலை போன்றதும் ஆகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், நீலநிற இரத்தினம் ஒன்று சயனித்துள்ளதோ என்று எண்ணும்படியாகச் சயனித்துள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் அழகை நெஞ்சம் கொண்டு அளவிட்டுக் கூற இயலுமோ? எனது நெஞ்சமே! நீ கூறுவாயாக.

**அவதாரிகை** - “அகலப் போகாதாகில், பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கப் பார்த்தாலோ?”, என்கிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் துணிவில்லாமையாலே அநாதிகாலம் இழந்த அறிவுகேடுபோலே இருப்பதின்று காண் இப்போது பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கலாமென்று கணிசிக்கிற இதுவும்”, என்கிறார்.

**விளக்கம்** - ஆழ்வாரின் நெஞ்சம் ஆழ்வாரிடம், “ஸ்ரீரங்கநாதனை விட்டு அகல இயலவில்லை. அவனுடைய அழகை நாம் அளவுபடுத்தி அநுபவிக்கலாமே”, என்றது. இதற்கு ஆழ்வார் அதனிடம், “நெஞ்சமே! இந்த அழகை அளவுபடுத்தலாம் என்று நீ கூறுவது - எல்லையற்ற காலம் இந்த அழகை அநுபவிக்கும் திறன் இல்லாத காரணத்தினால், உனது அறிவை இழந்து பேசுவது போன்று உள்ளது”, என்கிறார்.



**வ்யாக்யானம்** - (பணிவினால் மனம்தொன்றி) - பணிவதாக வந்து ஒருப்பட்டு; இதர விஷயங்களில் நின்று இவ்விஷயத்தில் மனஸ்ஸைப் பணிவதாகவொன்றி. ஒன்றுகை - ஒருப்படுகை. இதர விஷயங்களில் போருகிற நெஞ்சை அவற்றினின்றும் மீட்டு ப்ராப்த விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குவோமென்னும் உத்யோகமாத்ரமேயாய்த்து இவ் விஷயத்துக்கு வேண்டுவது. இங்கு மநஸ்ஸென்கிறது மநோவ்ருத்தியை. பகவத்வ்யதிரித்த விஷயங்களில் பணிவுதான் உண்டானாலும் இரங்குகை பாஷிகம்; இரக்கமுண்டானாலும் பலிப்பதில்லை; பகவத் விஷயத்தில் ந நமேயம் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலையும் மாத்ரமே அமையும். சேதநனுடைய ஆபிமுக்யத்துக்காக ஸ்ருஷ்டயவதாரங்களைப் பண்ணிப் போந்த ஈச்வரனுக்கு விஷயீகார ஸூசகமாத்ரமே அமையும். ப்ரணாமந்தன்னைப் பண்ணினாலும் அதுவன்றே பலப்ரதம். ஈச்வரனுடைய இரக்கமிறே. இவன் பண்ணுகிற வ்யாபாரங்கள் அங்கு பலிப்பதொன்றின்றியே இருக்க, அவனுடைய இரக்கத்துக்கு ஹேதுவானபடியென் என்னில், ஒருத்தனை ஒருவன் கையோங்க, அதில் எதிரியை ஸ்பர்சிப்பதொன்றின்றியே இருக்க, உள்ளதனையும் என்னைப் பரிபவித்தான் என்றிருக்கைக்கு ஹேதுவாக நின்றதிறே; அவ்வோபாதி அஞ்ஜலியும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து, பின்னையும் ந ஜாது ஹீயதே என்னும்படி ப்ரியவிஷயமாயிறே இருப்பது. ஏகோபி க்ருஷ்ண ஸூக்ருத: ப்ரணாம:, அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா சஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ.

**விளக்கம்** - (பணிவினால் மனம் அது ஒன்றி) - ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பணிந்து நிற்போம் என்னும் உறுதி கொண்டு. மற்ற உலக விஷயங்களில் திரிகின்ற மனதை, அவற்றிலிருந்து திருப்பி இந்த விஷயத்தில் ஈடுபடுத்தி. ஒன்றுகை என்றால் ஒருப்படுகை என்பதாகும். மற்ற உலக விஷயங்களில் திரிகின்ற மனதை, அவற்றிலிருந்து திருப்பி, நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான எம்பெருமானிடம் நிலைநிறுத்துவோம் என்னும் உறுதியே இங்கு நமக்கு வேண்டும். மனம் என்பது மனத்தின் நினைக்கின்ற செயலைக் குறிப்பதாகும். அவனைத் தவிர மற்றவர்களிடம் நாம் பணிவாக நின்றாலும், அவர்கள் நம் மீது இரக்கம் கொள்வார்கள் என்று கூற இயலாது; அப்படியே இரக்கம் பிறந்தாலும், அந்த இரக்கத்தின் மூலம் பெரிய பலன் ஏதும் உண்டாகப்போவதில்லை. ஆனால் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்தில் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - இராமனைப் பணியமாட்டேன் - என்று இராவணன் கூறுவது போன்று கூறாமல், பணியாமல் இருந்தாலும், "பணியமாட்டேன்" என்ற உறுதியை சற்று மாற்றிக் கொண்டாலே போதுமானதாகும். நமது நன்மைக்காகவே பல அவதாரங்களை எல்லையற்ற காலமாகச் செய்துவரும் ஈச்வரனுக்கு, நமது ஈடுபாட்டை உணர்த்தினாலே போதுமானது. அவனைப் பூர்ணமாகப் பணிந்து நின்றாலும், அந்தப் பணிவா நமக்குப் பலன் அளிக்கும்? அல்ல, ஈச்வரனின் இரக்கமே பலன் அளிக்கும். "நமது பணிவு முதலான செயல்கள் பலன் அளிக்கவில்லை என்றால், அந்தச் செயல்கள் அவனுக்கு நம் மீது இரக்கம் கொள்வதற்கு மட்டும் எப்படிக்க

காரணமாக இயலும்?”, என்ற கேள்வி எழலாம். ஒருவன் ஒருவனை அடிப்பதற்குக் கையை ஓங்குகிறான், ஆனால் அடிக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். தான் அடிக்கப்படவில்லை என்றாலும், தன்னைக் குறித்துக் கை ஓங்கப்பட்ட காரணத்தினால், தான் அவமானம் அடைந்தோம் என்று எண்ண வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ? இது போன்றே ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து ஒருமுறை அஞ்ஜலி செய்தாலே போதுமானது, அதன் பின்னர் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (28) - ந ஜாது ஹீயதே - அவனுக்கான நன்மை குறைவதில்லை - என்னும் நிலை உண்டாகிறது. மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் - ஏகோபி க்ருஷ்ண ஸுக்ருத: ப்ரணாம: - க்ருஷ்ணனை வணங்கியவனுக்குப் பிறப்பு இல்லை, காருடபுராணம் - அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா ச்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிரீ - அவனை விரைவாக மகிழவைக்கும் சாதனமாக அஞ்ஜலி உள்ளது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமான் இவனைக் குறித்து ப்ரியம் கொள்வதற்கு இதுவே காரணமாகிறது.

**வ்யாக்யானம் - (பவளவாயரங்கனார்க்கு) - இவ்வளவு ஆநுகூல்யமுடையாரை முன்புத்தை இழவுக்கு ஸாந்த்வநம் பண்ணும் திருவதரத்தை உடையவர்க்கு. (அரங்கனார்க்கு) - “எப்போது நம்மைக் கிட்டுவது?”, என்று நித்யஸந்நிஹிதராயிருக்கிறவர்க்கு. (துணிவினால் வாழமாட்டா) - வடிவழகுதான் பணிவையும் உண்டாக்கித் துணிவையும் உண்டாக்கிப் பின்னை அநுபவத்திலே மூட்டிவிடுமாய்த்து. (பவளவாயரங்கனார்க்கு பணிவினால் மனம்தொன்றி துணிவினால் வாழமாட்டா) - இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமேயாய்த்து வேண்டுவது. வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாதயதி தத்பரம் என்று ப்ரஹ்ம ப்ராப்த்திக்குக் கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயங்காண் என்று உபதேசித்தானாய்த்து, தன் ஆசார்யனான வேதவ்யாஸனிற் காட்டில் அப்புருஷார்த்த ஸாதநத்திலே தெளிவுடைய ஜநகன். (தொல்லை நெஞ்சே) - ஓர் அத்யவஸாயமாத்ரத்தாலே இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்க மாட்டாத இவ்விழவு, நெஞ்சே! உனக்கு அநாதியிறே. (நீ சொல்லாய்) - இவ்விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கலாமென்று நீதான் சொல்லிக்காணாய்.**

**விளக்கம் - (பவளவாய் அரங்கனார்க்கு) - இப்படியாகத் தன்னிடம் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள ஒருவன் கிட்டினால், அவன் இத்தனை நாட்கள் தன்னை இழந்ததற்காக, அவனுக்கு ஆறுதல் கூறுகின்ற பவளம் போன்ற சிவந்த வாயை உடைய அரங்கனுக்கு. (அரங்கனார்க்கு) - “இவனுக்கு நம்மீது ஈடுபாடு வந்தது, இனி நாம் இவனை விட்டுத் தள்ளி இருத்தல் கூடாது”, என்று எப்போதும் அவன் நினைவுடனேயே திருவரங்கத்தில் சயனிக்கும் அரங்கனுக்கு. (துணிவினால் வாழமாட்டா) - இவனது திருமேனி அழகானது ஒருவனுக்கு இவன் மீது**

பணிவையும், துணிவையும் உண்டாக்கிவிடும். அதன் பின்னர் தன்னையே எண்ணி வாழும்படிச் செய்துவிடும். (பவளவாயரங்கனார்க்கு பணிவினால் மனம்தொன்றி துணிவினால் வாழமாட்டா) - எல்லையற்ற காலம் அரங்கனை அனுபவிக்கத் துணிவு இல்லாத காரணத்தினால்தான், அவனை இழக்கின்றனர். மஹாபாரதத்தில் - வ்யவஸா யாத்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாதயதி தத்பரம் - அந்தணரே! மன உறுதி இல்லாவிட்டால் பரம்பொருளை அடையமாட்டான் - என்று, தனது ஆசார்யனான வேதவ்யாஸரைக் காட்டிலும் பரம்பொருளைக் குறித்த உறுதியுடைய ஜனகன், பரம்பொருளை அடைவதற்கு துணிவு மட்டுமே ஸாதனம் என்று காண்பித்தான். (தொல்லை நெஞ்சே) - இவனைக் குறித்த ஓர் உறுதி, துணிவு மட்டும் இல்லாத காரணத்தினால் அல்லவோ எனது நெஞ்சமே! நீ இவனை இத்தனை காலமாக இழந்திருந்தாய். (நீ சொல்லாய்) - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வஸ்துவை இத்தனை காலமாக இழந்துவிட்டு, இப்போது இவனை எளிதாக அளவிட்டுக் கூறிவிடலாம் என்று எந்தத் துணிச்சலில் கூறுகிறாய்.

**வ்யாக்யானம் - (அணியித்யாதி) - அழகு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன்னான அருவரையுண்டு - மஹாமேரு; அத்தோடு ஒத்திருந்துள்ள கோயில். ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாய், தர்சநீயமாய், ஸ்திரமாய், ஸர்வாதாரமாயிருக்கை. (மணியனார் கிடந்தவாற்றை) - அம்மேருவைப் புடைபடத் துளைத்து அது விம்மும்படி ஒரு நீலரத்னத்தை அழுத்தினாற்போலேயாய்த்து கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே) - கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டால் நெஞ்சாலே பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருந்ததோ? ஸ்வரூபத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், ததாச்ரயமான கல்யாண குணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும், வடிவழகைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. நினைவுக்குப் பரிகரமானதையொழிய வேறே ஒரு கரணத்தாலே நினைக்கில் நினைக்குமித்தனை காணும்.**

**விளக்கம் - (அணி இத்யாதி) - மிகுதியான அழகுடன் கூடியதாக. செம்பொன்னால் ஆகிய அருவரை என்பது மஹாமேரு மலையைக் குறிக்கும். அந்த மேருமலையைப் போன்றுள்ள திருவரங்கம் பெரியகோயில். ஸம்ஸார உலகிற்கு ஆபரணம் போன்றும், காண்பதற்கு இனிமையை அளிப்பதாகவும், உறுதியானதாகவும், அனைத்து விஷயங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதாகவும் பெரியகோயில் இருக்கிறது. (மணியனார் கிடந்தவாற்றை) - அப்படிப்பட்ட மேருமலையைத் துளைத்து, அப்படித் துளைக்கப்பட்டதால் சுற்றிலும் தடித்துக் காணப்பட்ட துளைக்குள், நீல இரத்தினக் கல்லைப் பதித்தது போன்று, ஸ்ரீரங்கவிமானத்திற்குள் ஸ்ரீரங்கநாதன் சயனித்துள்ளான். (கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே) -**

இப்படியாக அவன் சயனித்துள்ள அழகானது நெஞ்சத்தினால் அளவிட முடியும்படியாகவோ உள்ளது? இல்லை. அவனது ஸ்வரூபத்தில் உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை அளவிட முடிந்தாலும் முடியும், ஆனால் அவனது வடிவழகை அளவிட்டுக் கூற இயலாது. நினைப்பது என்ற செயலுக்கு ஆதாரமாக உள்ள மனம் என்னும் கருவி மூலம் அல்லாமல், வேறு ஏதேனும் உயர்ந்த கருவி கொண்டு அந்த வடிவழகை ஆராய முடியலாம், ஆனால் இது எப்படிச் சாத்தியம் இல்லையோ அது போன்றே அவன் வடிவழகை அளவிட முயல்வது!

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்